

[Engell]

Det sidste ledighedstal, vi kender, er fra marts. Da var ledigheden på 354.400 personer eller 12,6 pct. af arbejdsstyrken. Arbejdsløsheden er altså 20.600 personer større i dag, end da regeringen tiltrådte, og det til trods for at mere end 40.000 mennesker er sendt på orlov og ud af statistikkerne.

Jeg siger ikke det her for at hovere. Stigningen i arbejdsløsheden er ikke regeringens ansvar alene. Men jeg nævner det for at pointere, at statsministerens glæde over regeringens fantastiske præstationer nok bør tages med et gran salt. Der er desværre mange familier i Danmark, som ikke kan genkende skønmaleriet af dansk økonomi.

Men jeg siger det også ihukommende Socialdemokratiets tidligere formand, hr. Svend Auken, som engang under en debat sagde noget, jeg ofte har haft lejlighed til at citere, nemlig at selvros som bekendt er den eneste sikre påskønnelse, man kan regne med i politik.

Dansk økonomi – det vil jeg godt sige – er præget af et opsving. Det betvivler vi ikke. Tværtimod deler vi tilfredsheden med, at det er kommet, og vi glæder os, fordi det har betydning for hver eneste danske lønmodtager, for arbejdspladserne, virksomhederne. Ingen tvivl om det! 10 års klippefast stabiliserings- og konsolideringspolitik giver nu sit afkast.

På kort sigt oppustedes opsvinget ganske rigtigt af de mange omlægninger af boliglån, af den betydelige vækst i de offentlige udgifter og af udpumpningen af de ufinansierede skattelettelser. For det hele handler jo i høj grad om at fremskynde forbrug fra i morgen til i dag.

På lang sigt – og det er vores store bekymring – hæmmes opsvinget, fordi alt for lidt bruges på at investere i fremtiden. Intet bliver gjort for at løse de grundlæggende, de strukturelle problemer i det danske samfund. Afkastet og opsvinget søges udloddet som kortsigtsgevinst.

Der skal ikke være den mindste tvivl om, at Det Konservative Folkeparti er godt tilfreds med, at virksomhederne og den enkelte familie nu kan spænde livremmen et par huller ud, men vi har også den krystalklare opfattelse, at en borgerlig regering ville kunne få væsentligt mere ud af det økonomiske opsving, end rød-kløverregeringen kan.

Regeringens politik går i alt for høj grad ud på at sikre nogle hurtige, nogle synlige resulta-

ter før folketingsvalget. Man tager ikke hensyn til, om resultaterne også kan holde på lidt længere sigt, og derfor risikerer vi, at opsvinget formøbles.

Lad mig give tre eksempler. Først og fremmest skaber den økonomiske vækst med regeringens strategi kun meget beskeden vækst i beskæftigelsen i den private sektor. Når regeringen senere på året kan fremvise et knæk i ledighedskurven, skyldes det, at der ansættes i tusindvis i den offentlige sektor, og det skyldes, at orlovsreformen flytter 40.000, 60.000 eller måske 80.000 mennesker ud af statistikkerne.

Regeringens politik medfører ikke den sunde og stærke vækst i den private beskæftigelse, som Danmark har brug for, og som kunne medføre et reelt fald i arbejdsløsheden også efter valgdagen. Regeringens politik flytter folk fra én offentlig kasse og én statistik til en anden offentlig kasse og til en anden statistik. Det er 90 pct. kosmetik, og det er 10 pct. sund økonomi.

Når regeringen taler om, at der i 1994 og 1995 skabes 50.000 nye arbejdspladser, må jeg sige, at det bedst kan sammenlignes med ti fugle på taget, og meget tyder på, at den eneste fugl, som regeringen reelt har i hånden, og som kan synge, er væksten i antallet af ansatte i den offentlige sektor.

Regeringen er heller ikke i stand til at få bugt med det meget store underskud på statsfinansierne. Nu har finansministeren jo været op og ned af talerstolen et stort antal gange i de sidste timer, men jeg vil holde fast i én ting, og det er det tankevækkende, foruroligende, at når vi sammenligner med situationen i 1980'erne, havde vi vækst i økonomien, da blev pengene brugt til at fjerne underskuddet på statsfinansierne. Det opsving, som vi nu oplever, vil ikke give os noget markant fald i statsunderskuddet. Regeringen budgetterer endog med stigende statsunderskud i år, selv om den økonomiske vækst bliver på 4 pct. Årsagen er selvfølgelig, at regeringen solder gevinsten ved opsvinget op, før den er kommet i hus.

Statsgælden vil vokse også i de kommende år, byrden vil blive skubbet over på kommende skatteydere, og man kan spørge, om der findes noget mere usolidarisk end at lade kommende generationer betale for vores overforbrug.